

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci žalobce **J. P.**, zastoupeného Mgr. Radimem Vašendou, advokátem se sídlem Frenštát pod Radhoštěm, Rožnovská 241, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2014 č.j. 12719/14/5000-14303-711514, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15.5.2014 č.j. 12719/14/5000-14303-711514 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16.477,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Radima Vašendy, advokáta se sídlem Frenštát pod Radhoštěm, Rožnovská 241.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2014 č.j. 12719/14/5000-14303-711514, kterým byl potvrzen dodatečný

platební výměr Finančního úřadu Ostrava II (dále jen „správce daně I. st.“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008 ze dne 27.6.2012 č.j. 186538/12/389913809417, kterýmžto správce daně I. st. doměřil žalobci daň ve výši 276.891,- Kč a současně rozhodl o jeho zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 55.378,- Kč a dále dodatečný platební výměr správce daně I. st. za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2009 ze dne 27.6.2012 č.j. 186545/12/389913809417, kterýmžto správce daně I. st. doměřil žalobci daň ve výši 90.609,- Kč a současně rozhodl o jeho zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 18.121,- Kč.

Žalobce namítá, že žalovaný rozhodl nezákonně, když posuzoval podmínky splnění podmínek § 64 zák. č. 235/2004 Sb. pro osvobození od daně v případě dodání zboží do jiného členského státu. Žalobce namítá, že při dodání předmětného zboží společnosti MS Metallverwertung GmbH doložil potřebné doklady ke všem zákonným požadavkům pro osvobození od daně, které však žalovaný nesprávně vyhodnotil. Žalobce ve smyslu § 92 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb. dostal své povinnosti a prokázal všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, avšak žalovaný ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb. nedostatečně prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost žalobcových prvotních dokladů. Žalobce dále uvedl, že není namístě, aby žalovaný jeho postup při obchodu se společností MS Metallverwertung GmbH označil žalovaný jako neobežretný, a kvůli tomu konstatoval, že žalobce neprokázal dodání předmětného zboží do jiného členského státu. Žalobce při dodání zboží společnosti MS Metallverwertung GmbH naopak učinil veškerá opatření, která po něm lze rozumně požadovat a žalovaný mu nikdy v rozhodnutích neosvětlil, jaké další kroky měl ještě v době realizace obchodu učinit, aby dodání zboží do jiného členského státu prokázal. Společnost MS Metallverwertung GmbH byla v německém registru vedena až do 16.8.2010 jako plátce DPH, což si žalobce ověřoval před dodáním zboží v letech 2008 a 2009. Žalobce nakonec odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Teleos plc ua C-409/04 a uvedl, že důkazy jím předložené na první pohled jeho nárok na osvobození dodání zboží v rámci společenství od DPH a jestliže se posléze ukázaly jako nepravdivé, nemůže to být žalobci kladeno k tíži, když mu nebyla prokázána účast na podvodu. Výše uvedeným zatížil žalovaný napadené rozhodnutí nezákonností.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože v jeho odůvodnění jsou konstatování, která si navzájem odporují. Ne jedné straně je uváděno, že problémy společnosti MS Metallverwertung GmbH nebyly k jeho tíži přičítány, na druhé straně však přesně tyto problémy považuje žalovaný za důkazní prostředky, vyvracející dodání zboží do členského státu společnosti MS Metallverwertung GmbH.

Dále žalobce namítá, že pokud měl žalovaný pochyby o pravdivosti dokladů předložených žalovaným, měl předložit důkazy o jejich nepravdivosti. S hodnocením důkazů žalovaným však žalobce zásadně nesouhlasí. Pokud jde od souhrnné čestné prohlášení ze dne 29.6.2011, žalobce uvádí, že ani chyby v psaní v tomto prohlášení, ani skutečnost, že je sepsáno v českém jazyce a podepsala jej osoba polské národnosti, nečiní z tohoto prohlášení samy o sobě nevěrohodný důkaz. Pan L. rozumí v potřebném rozsahu česky. Pokud jde o výslech svědků V. a Z., ti měli potvrdit pouze skutečnost, že předmětným zbožím bylo naloženo auto a toto auto poté rovněž odjelo. Nic jiného z těchto výslechů ani nemohlo plynout. Pokud jde

o výslech svědka L., tento měl potvrdit pouze to, že pan L. jménem společnosti MS Metallverwertung GmbH nakoupil zboží od žalobce a dovezl ho z území České republiky na území jiného členského státu. Toto pan L. potvrdil u obou svých výslechů, a to i u výslechu provedeného v Polsku, u kterého žalobci nebylo umožněno, aby se jej zúčastnil. Že pan L. vypovídal o některých okolnostech u druhého výslechu jinak, však nemůže svědčit o tom, že žalobce zanedbal své povinnosti. Žalovaný tímto svým postupem porušil § 1 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., když nepostupoval s cílem správného zjištění a stanovení daní, a dále též § 92 odst. 5 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb., když neunesl své důkazní břemeno, ale přesto odvolání žalobce nevyhověl. Žalobce se domáhal, aby byl proveden opakovaný výslech svědka L., což ale žalovaný odmítl s tím, že výpovědi pana L. si odporují, tento tedy vypovídá zjevně účelově a důvod k provádění opakovaného výslechu není. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí, neboť výslech pana L. je naopak pro celou věc klíčový. Rozhodnutí žalovaného je proto zmatečné ve věci určení, zda bylo zboží dopraveno do jiného členského státu či nikoli, dále nepřezkoumatelné, neboť nebylo řádně zdůvodněno, proč se neprovede další výslech svědka L. Zároveň žalovaný porušil § 92 odst. 6 zák. č. 280/2009 Sb., neboť žalovaný neprokázal dostatečně skutečnosti vyvracející věrohodnost žalobcem uváděných důkazů ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb. a uváděl pouze domněnky prohlubující jeho pochybnosti.

Žalobce nakonec namítal, že dodatečný platební výměr správce daně I. st. za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008 ze dne 27.6.2012 č.j. 186538/12/389913809417 a dále dodatečný platební výměr správce daně I. st. za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2009 ze dne 27.6.2012 č.j. 186545/12/389913809417 a na ně navazující napadené rozhodnutí žalovaného jsou nicotná a domáhal se vyslovení jejich nicotnosti, neboť tato byla vydána bez toho, aby bylo zahájeno řízení o doměření daně. Tato jsou napadené rozhodnutí a jemu předcházející platební výměry právně neuskutečnitelným rozhodnutím ve smyslu § 105 odst. 2 písm. b) zák. č. 280/2009 Sb. Dle § 91 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb. je řízení zahájeno dnem, kdy správce daně oznámí osobě zúčastněné na správě daně zahájení řízení. Z protokolu č.j. 184496/389933800506 ze dne 27.6.2012 je v bodě „průběh jednání“ nejprve napsán zápis o předání předmětných dodatečných platebních výměrů, poté je uvedeno vyjádření žalobce a až poté protokol pokračuje oznámením o zahájení doměrovacího řízení. Podle tohoto sledu událostí žalobce dovozuje, že předmětné platební výměry byly vydány před zahájením doměrovacího řízení a jsou tedy nicotné, což měl dle § 105 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb. prohlásit žalovaný z moci úřední.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24.9.2014 navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že argumentace žalobce je stejná jako v jeho odvolání a žalovaný se s tímto odvoláním řádně a důkladně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o tvrzení žalobce, že žalovaný nemůže mít pochyby o důkazních prostředcích předložených žalobcem, pokud je nevyvrátí, žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a uvedl, že vylíčil skutečnosti, ze kterých plyne pochybnost o pravdivosti čestných prohlášení o dodání zboží do jiného členského státu a dále uvedl, že žádným z provedených důkazů nebylo prokázáno, že by zboží bylo dodáno do Německa. Předmětná plnění je tedy namísto posoudit jako tuzemská zdanitelná plnění dle § 13 zák. č. 235/2004 Sb. Společnost MS Metallverwertung GmbH od konce roku 2014

není hospodářsky činná, platnost její registrace k dani z přidané hodnoty byla zpětně zrušena ke dni 31.12.2004 a v letech 2009 a 2010 nepodala žádné daňové přiznání k DPH. Takto žalovaný jednoznačně dovozuje, že vyvrátil tvrzení, že společnost MS Metallverwertung GmbH obchodovala v letech 2008 a 2009 a že jí předmětné zboží bylo dodáno do Německa. Pokud jde o námitku žalobce stran pana L. a jeho čestného prohlášení, žalovaný má pochybnosti o pravdivosti tohoto čestného prohlášení nejen kvůli chybám v něm obsaženým, ale též proto, že je prohlášení sepsáno v českém jazyce a pan L. je polské národnosti, dále v něm není specifikován ani způsob dopravy zboží ani konečná destinace zboží. Výpověď pana L. v postavení svědka je nevěrohodná a tyto důkazy tedy nemohou sloužit k prokázání dodání předmětného zboží do jiného členského státu. Opakovaný výslech pana L. žalovaný odmítá s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný odmítl, že by porušil svým postupem § 1 odst. 2 a § 92 odst. 5 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb. když naopak postupoval ke správnému zjištění skutkového stavu, v souladu s § 8 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb. Důkazy žalovaný hodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Své důkazní břemeno takto unesl. Žalovaný se domnívá, že důvodem námitek žalobce není skutečnost, že by žalovaný prováděl důkazy bez opory ve spise, ale že je hodnotil v neprospěch žalobce. K námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správce daně I. st. žalovaný uvádí, že daňová kontrola byla u žalobce zahájena dne 1.6.2011 a dodatečné výměry byly vydány dne 27.6.2012 v souladu se zák. č. 235/2004 Sb. a § 91 a § 143 zák. č. 280/2009 Sb. Samotné následné oznámení o zahájení doměřovacího řízení ve smyslu § 91 a § 143 zák. č. 280/2009 Sb. nemělo vliv na veřejná subjektivní práva žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná v části namítající nezákonnost napadeného rozhodnutí a v části namítající nicotnost napadeného rozhodnutí nedůvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dle protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 1.6.2011 č.j. 165189/11/389933800506 byla téhož dne u žalobce zahájena daňová kontrola. Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 27.6.2012 č.j. 184430/12/389933800506 soud zjistil, že v rámci daňové kontroly správce daně I. st. žalobce vyzval k doložení dokladů, kdo přebíral zboží a zda bylo zboží převezeno na území jiného členského státu, když z doposud předložených dokladů toto není zřejmé. Dne 10.8.2011 předložil žalobce čestná prohlášení pana L., zástupce MS Metallverwertung GmbH, že bylo zboží dodáno do členského státu, přičemž správce daně I. st. tato prohlášení neosvědčil jako důkaz o dodání do jiného členského státu. Z protokolu o seznámení s výsledkem kontrolního a o projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 27.6.2012 soud zjistil, že v textu protokolu je nejprve v rámci průběhu jednání uvedeno předání dodatečných platových výměrů č.j. 186538/12/389913809417 a č.j. 186545/12/ 389913809417 a až následně je uvedeno oznámení o zahájení doměřovacího řízení ve smyslu ustanovení § 91 a 134 zák. č. 280/2009 Sb. ve věci daně z přidané hodnoty za období 4. čtvrtletí 2008 a 2. čtvrtletí 2009. Dne 27.6.2012 vydal správce daně I. st. dodatečný platební výměr za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008 č.j. 186538/12/389913809417, kterýmžto doměřil žalobci daň ve výši 276.891,- Kč a současně rozhodl o jeho zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 55.378,- Kč a dále dodatečný platební výměr za

zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2009 č.j. 186545/12/389913809417, kterýmžto doměřil žalobci daň ve výši 90.609,- Kč a současně rozhodl o jeho zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 18.121,- Kč. Proti těmto dodatečným platebním výměrům brojil žalobce dne 25.7.2012 odvoláními, ve kterých uvedl, že v průběhu řízení předložil správci daně veškeré podklady, které je povinen mít a vyhotovovat, aby prokázal oprávněnost uplatnění osvobození dle § 64 zák. č. 235/2004 Sb. a správce daně I. st. nezákonně neakceptoval čestná prohlášení o dodání zboží do jiného členského státu. Pokud bylo na prohlášení MS Metallverwertung GmbH ze dne 29.6.2011 uvedeno, že tato společnost je plátcem DPH, i když tomu tak v té době již nebylo, pak se tak stalo kvůli použití stejného vzoru, jaký byl použit v letech 2008 a 2009 a nebylo záměrem žalobce žalovaného podvést. Žalobce v odvolání dále odkázal na další provedené důkazy a svou argumentaci opřel o odkaz na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Teleos C-409/04. O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Soud vzal za prokázané, že žalobce vyúčtoval dne 10.12.2008 společnosti MS Metallverwertung GmbH částku 919.916,20 Kč za dodání CU MILLBERRY, dne 12.12. částku 813.904,- Kč dne 29.4.2009 za dodání CU Kerze částku 283.713,- Kč a dne 30.4.2009 za dodání CU Kerze částku 283.660,- Kč. Zboží bylo dodáno za podmínek exw Ostrava, dopravováno vozidlem r.z. WZ X. Z čestných prohlášení ze dne 10.12.2008, 12.12.2008, 29.4.2009 a 30.4.2009 vzal soud za prokázané, že p. L. potvrdil, že zboží dodané v těchto dnech zakoupil od žalobce, bylo odesláno do jiného členského státu EU (ve jméně pana L. je chyba v psaní, je označen jako „L.“). Dále v těchto čestných prohlášeních výslovně uvedl, že ke dni podpisu těchto prohlášení je jeho firma aktivní a nebylo zahájeno řízení k zrušení DIČ, a že pokud zboží nebude dodáno do jiného členského státu EU, bude mu doúčtováno DPH. Z čestného prohlášení ze dne 29.6.2011 vzal soud za prokázané, že p. L. vše výše uvedené potvrdil opětovně v tomto čestném prohlášení souhrnně. Z informací doprovázející přepravu odpadů ke čtyřem dodávkám plyne, že doprava byla provedena dopravcem P. P. K. I a místem určení bylo Německo. Z formuláře o výměně informací ze dne 10.1.2012 vzal soud za prokázané, že společnosti MS Metallverwertung GmbH bylo k prosinci 2004 zrušeno DIČ a od roku 2004 již není hospodářsky činná, ale s ohledem na pochybení německých správních orgánů se tato informace dostala na centrální daňový úřad až v srpnu 2010. Až od té doby byla platnost DIČ této společnosti ukončena, i když se zpětnou platností k 31.12.2004. Z žádosti o spolupráci ze dne 2.6.2011 soud zjistil, že společnost MS Metallverwertung GmbH byla v Německu spojena s trestnou činností. Z protokolů ze dne 12.12.2011 o výsledku svědků R. V. a S. Z. vzal soud za prokázané, že zboží bylo v předmětné době naloženo do nákladního vozu. Svědek Z. si pak vybavil i to, že mu bylo sděleno, že zboží pojedí na vývoz, zřejmě do Německa. Z výsledků svědka L. ze dnů 6.2.2012 a 13.12.2012 vzal soud za prokázané, že svědek L. uvedl u výsledku, že předmětné zboží odvezl do jiného členského státu, jednou však jako konečnou destinaci uvedl Polsko, podruhé Německo a následně Rumunsko. Výpovědi svědka L. si vzájemně v podstatných okolnostech odporují. P. P. K. měl být v řízení vyslechnut jako svědek, nepodařilo se jej však kontaktovat.

Pokud jde o žalobcovu námitku stran nezákonného postupu žalobce při vyhodnocení naplnění podmínek § 64 ve spojení s § 13 odst. 2 zák. č. 235/2004 Sb., soud se s argumentací poskytnutou žalobcem ztotožňuje. Vychází při tom z úvahy, co lze ve smyslu § 64 zák. č. 235/2004 Sb. po žalobci ještě rozumně požadovat, tedy jaké konkrétní opatření mohl a měl žalobce učinit, aby mohl

při provádění obchodu zajistit prokázání naplnění podmínek tohoto ustanovení. Žalobce dodal společnosti MS Metallverwertung GmbH zboží, za podmínek doložky incoterms exw Ostrava. Obsahem podmínky exw (ex works, česky ze závodu) je, že náklady i rizika spojená s dodávkou zboží přecházejí na kupujícího v závodě dodavatele, a to okamžitě, je-li zboží připraveno kupujícímu k odeslání, tedy náklady a výlohy dopravy na místo určení již určuje kupující. Převahu tohoto zboží si společnost MS Metallverwertung GmbH zajišťovala sama. Za těchto okolností dochází k aplikaci § 64 odst. 5 zák. č. 235/2004 Sb., dle kterého může žalobce prokázat dodání zboží do jiného členského státu potvrzením kupujícího, přičemž kupující mu takovéto potvrzení vystavil ve dnech 10.12.2008, 12.12.2008, 29.4.2009, 30.4.2009 a 29.6.2011. Soud má tedy za to, že žalobce podmínky § 64 odst. 5 zák. č. 235/2004 Sb. naplnil. Žalobce se neomezil na toliko formální zajištění potvrzení společnosti MS Metallverwertung GmbH, ale provedl v rámci svých možností i ověření existence této společnosti a její registrace k DPH v Německu. S ohledem na dobu uskutečnění obchodu, tedy v 4. kvartálu roku 2008 a 2. kvartálu roku 2009, je z důkazů provedených v řízení před žalovaným a správcem daně seznatelné, že žalobci se společnost MS Metallverwertung GmbH v té době jevila nejen jako společnost existující, ale i fungující a registrovaná k DPH. Je pravdou, že společnost MS Metallverwertung GmbH měla registraci k dani zrušenu k 31.12.2004, ovšem tato skutečnost byla do centrálního registru VIES, ve kterém si informace žalobce ověřoval, zanesena až v srpnu roku 2010, tedy více než rok po posledním provedeném obchodě. Za daných okolností se tedy žalobci musel stav společnosti MS Metallverwertung GmbH jevit tak, že tato firma funguje, neboť s ním uzavírá obchody, je registrovaná k DPH a je zapsaná v německém obchodním rejstříku. Informace o tom, že tato společnost se v minulosti projevila kriminálně, není fakticky obchodně činná od roku 2004 a od téhož roku jí byla zrušena k registraci k DPH se žalobce objektivně neměl jak dozvědět ze zdrojů jemu přístupných. Žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly zpochybnění dobré víry žalobce při obchodování se společností MS Metallverwertung GmbH však správce daně I. st. ani žalovaný nezjistili, ani o nich neposkytli žádné důkazy a žalobce v provedeném dokazování naopak prokázal, že při uzavírání předmětných obchodů v dobré víře byl. Soud souhlasí s argumentací žalovaného, že samotná čestná prohlášení o dodání zboží do jiného členského státu nejsou absolutním důkazem o jeho dodání do jiného členského státu a tato argumentace je v souladu i s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz 8 Afs 14/2010). Je rovněž pravdou, že dokazováním provedeným správcem daně I. st. byla pravdivost těchto prohlášení přinejmenším zpochybněna. Nelze se však ztotožnit s názorem žalovaného, že za takové situace je na žalobci, aby prokázal faktické dodání zboží do jiného členského státu. Pokud soud zváží situaci, v níž se žalobce nachází při zpochybnění pravdivosti čestných prohlášení (za podmínek exw Ostrava), je požadavek prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu prakticky neuskutečnitelný. Proto soud v případě zpochybnění věrohodnosti čestných prohlášení považuje za adekvátní nikoli požadavek prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu, ale požadavek prokázání dobré víry v době uzavírání obchodu, spojený s požadavkem prokázání učinění opatření proti účasti na daňové trestné činnosti. Takovýto závěr je konsistentní jak s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz 8 Afs 14/2010), tak s judikaturou Evropského soudního dvora ve věci Teleos C-409/04. Žalobce si totiž při provádění obchodu zajistil nejen samotné potvrzení o dodání do jiného členského státu, ale dále též informaci doprovázející přepravu odpadů s určením konkrétního dopravce a uvedením státu určení Německo.

Nejpodstatnější skutečností však je, že v rámci svých možností provedl žalobce ilustraci svého obchodního partnera, společnosti MS Metallverwertung GmbH, na základě které se mu tato společnost mohla rozumně jevit jako seriózní obchodní partner. Žalobce jednal v důvěře v zápis ve veřejném rejstříku třetího státu, kdy tato důvěra může být za daných okolností jen těžko posouzena jako postup ve zlé víře. Při zvážení, jaké další kroky mohl žalobce podniknout pro zajištění svého nároku na osvobození od daně, soud opatření provedené ze strany žalobce považuje za dostatečná. Pokud žalovaný uvádí, že pan L. buď nerozuměl obsahu podepisovaných čestných prohlášení, nebo v nich vědomě uvedl nepravdu, pak soud tento argument nepřijímá jako relevantní, neboť jednak z výsledku pana L. plyne, že věděl, co podepisuje, a jednak když uváděl v čestných prohlášeních nepravdivé údaje (což je faktem minimálně stran registrace společnosti MS Metallverwertung GmbH k DPH v Německu), nemůže to být samo o sobě kladeno za vinu žalobci, pokud nebyla prokázána jeho vědomost o této skutečnosti. Rovněž pak sama skutečnost, že dopravce pan K. se posléze ukázal být nekontaktním, nemůže být žalobci kladena k tíži. I co se týče následných výsledků pana L. v postavení svědka, nelze klást žalobci za vinu, že tento v rozporu se svým jednáním se žalobcem v době uzavírání obchodu (jak na něj lze usuzovat z listinných důkazů) uváděl jiné skutečnosti a výroky navzájem si odporující. Nakonec žalobce měl k dispozici i třetí osoby, které mu pomáhaly s nakládkou předmětného zboží a které byly povšechně, způsobem odpovídajícím míře jejich zapojení, schopny popsat okolnosti převzetí předmětného zboží. S ohledem na výše zmíněné je napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť se opírá nikoli o prokázání dobré víry žalobce (či její absence) při uzavírání předmětného obchodu a prokázání provedení veškerých rozumně požadovatelných opatření pro prokázání nároku na osvobození daně, ale o neunesení důkazního břemene ze strany žalobce ve věci prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu.

Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud se s touto námitkou neztotožňuje. Žalovaný hodnotí všechny provedené důkazy v jejich souhrnu, kdy jakkoli samotné ekonomické i právní problémy společnosti MS Metallverwertung GmbH samy o sobě nepřičítá k tíži žalovanému, ale při hodnocení důkazů vychází mimo jiné i z informací zjištěných v tomto směru. Pokud žalovaný nepřijal tvrzení žalobce, že tento prokázal odeslání předmětného zboží do jiného členského státu, jen na podkladě čestných prohlášení ze dnů 10.12.2008, 12.12.2008, 29.4.2009, 30.4.2009 a 29.6.2011, pak je logické, že k zjištění relevantních skutečností provádí další dokazování. Pokud pak v rámci tohoto dokazování zjistí relevantní skutečnosti o stavu společnosti MS Metallverwertung GmbH, je namístě aby je vyhodnotil. V tomto ohledu není rozhodnutí žalovaného zatíženo nepřezkoumatelností.

Žalobce nakonec napadá způsob, jakým žalovaný hodnotil provedené důkazy s tím, že dle jeho názoru žalovaný neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb. a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností. Žalovaný hodnotil provedené důkazy v rámci svého uvážení a v souladu s § 2 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb. Hodnocení důkazů provedené žalovaným není soudem samo o sobě považováno za chybné či nezákonné a žalovaný provedené dokazování náležitě vysvětluje, včetně závěrů z něj vyvozených. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí nebyla skutečnost, že by žalovaný vyhodnotil provedené důkazy nesprávně či v rozporu se zákonem, ale skutečnost, že žalobce prokázal

v řízení svou dobrou víru při uzavírání předmětných obchodů, přičemž právě prokázání této dobré víry při uzavírání předmětných obchodů brání tomu, aby mohla být žalobci doměřena daň. Jakkoli tedy soud nepolemizuje se skutkovými závěry žalovaného, které provedeny byly, napadené rozhodnutí bylo stíženo nezákonností, protože klíčový skutkový závěr o absenci dobré víry žalobce učiněn nebyl (viz výše). Pokud žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože nebyl proveden opakovaný výslech svědka L. a nebylo dostatečně odůvodněno, proč tak nebylo učiněno, soud se s touto jeho námitkou neztotožňuje. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně vyložil, že nepovažuje další výslech svědka L. za nutný, neboť kvůli rozporům v jeho dvou výpovědích se jeví jeho výpověď jako účelová a osoba svědka L. byla proto vyhodnocena jako nevěrohodná.

Napadené rozhodnutí ani jemu předcházející dodatečné platební výměry správce daně I. st. ze dne 27.6.2012 č.j. 186538/12/389913809417 a č.j. 186545/12/389913809417 nejsou nicotná, jak tvrdí žalobce. Z obsahu protokolu č.j. 184496/389933800506 ze dne 27.6.2012 plyne, že jakkoli mohly být fakticky žalobci skutečně předány nejprve předmětné dodatečné platební výměry a až následně oznámení o výsledcích daňové kontroly, k tomuto předání došlo téměř současně. Dle protokolu totiž došlo k zahájení seznámení s výsledkem kontrolního šetření v 9:00 a toto bylo ukončeno v 9:25 téhož dne. I kdyby tedy došlo k předání příslušných listin v opačném pořadí, než předpokládá tehdy platné a účinné znění § 91 zák. č. 280/2009 Sb., rozdíl mezi předáním jednotlivých listin mohl být maximálně v řádu minut. Takovýmto postupem žalobce byl sice zkrácen na svých procesních právech, ale tato vada nemohla mít pro svůj nepatrný význam vliv na zákonnost řízení. Pokud žalovaný uvádí, že řízení je zahájeno dle § 91 zák. č. 280/2009 Sb. dnem, kdy učinil první úkon ve věci, s tímto se nelze ztotožnit, neboť takovéto znění § 91 zák. č. 280/2009 Sb. nabylo účinnosti až později a v době zahájení předmětného řízení byl platný a účinný text § 91 zák. č. 280/2009 Sb. tak, jak jej citoval žalobce.

S ohledem na výše uvedené je proto namístě, aby se žalovaný nově zabýval nikoli toliko unesením důkazního břemene žalobce k prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu, ale rovněž otázkou, zda žalobce prokázal existenci dobré víry, že se svým jednáním neúčastnil daňového podvodu, tedy např. že v rámci svých obchodních aktivit přijal dostatečná opatření bránící riziku možného daňového podvodu. Tuto otázku totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil nesprávně, když požadoval po žalobci právě jen prokázání faktického dodání zboží do jiného členského státu bez přihlédnutí k posouzení, zda byl žalobce v dobré víře a jaké konkrétní opatření učinil, či neučinil a mohl učinit, aby zamezil své účasti na případném daňovém podvodu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 14/2010 a rozsudku Evropského soudního dvora ve věci Teleos C-409/04, ovšem zaměřil se na výklad toliko té části odůvodnění těchto rozsudků, které se zabývají povahou faktického dodání zboží do jiného členského státu. Je namístě vycházet ze závěrů této judikatury, ale i stran závěrů týkajících se posouzení dobré víry žalobce a posouzení jím dostatečnosti jím provedených opatření, která učinil při realizaci obchodu, aby zamezil své účasti na daňovém podvodu.

Z uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť stojí na nesprávném výkladu § 64 ve spojení s § 13 odst. 2 zák. č. 235/2004 Sb. Krajský

soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení celkem ve výši 11.228,- Kč. Tato částka představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč dle § 6 odst. 9 zák. č. 549/1991 Sb. pol. 18 bod 2a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, dále odměnu za zastoupení účastníka advokátem 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb, tři paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Dále žalobci náleží náhrada nákladů za cestu osobním automobilem Škoda Superb RZ X, s průměrnou spotřebou 6,3 l motorové nafty na 100 km, k jednání na trase Frenštát pod Radhoštěm – Ostrava a zpět, délka trasy 95 km, cena pohonných hmot 29,50 Kč/l dle § 4 vyhl. č. 385/2015 Sb., náhrada za používání vozidla 3,80 Kč za 1 km jízdy dle § 1 vyhl. č. 385/2015 Sb., tedy celkem 538,- Kč, a náhrada za promeškaný čas cestou za čtyři započaté půlhodiny po 100,- Kč dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Nakonec žalobci přináleží náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% z částky 11.138,- Kč dle § 57 odst. 2 s.ř.s.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a 160 odst. 1 o.s.ř.) uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhrad u nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 17. srpna 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu